

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Izsák Orsolya Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Izsák Orsolya) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a személyesen eljáró alperes neve (alperes címe.) alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. szeptember 14. napján kelt 65.P.22.477/2016/23. számú ítélete ellen a felperes részéről 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy az alperes megsértette a felperes becsületét a 2016. március 26-án kelt, a felperesnek és a tulajdonostársaknak megküldött, megalázó tartalmú elektronikus levél megszólításával, a felperest hányingert keltőnek minősítésével, továbbá a felperest és családját távozásra ösztönző közlésével.

Az alperest a további jogsértéstől eltiltja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (százezer) forintot és annak 2016. május 23. napjától járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 100.000 (százezer) forint + áfa elsőfokú perköltséget.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét, az illetékre vonatkozó rendelkezés kivételével, helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 14.300 (tizennégyezer-háromszáz) forint másodfokú perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra 63.000 (hatvanháromezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 21.000 (huszonegyezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a ... szám alatti társasház közös képviselőjeként tevékenykedett 2004 februárjától. Tevékenységével szemben a társasház több lakója, a számvizsgáló bizottság egyes tagjai is kifogást emeltek. A lakók közül kiemelkedett az alperes, aki 2015 évben több tulajdonostársnak eljuttatott

elektronikus levélben foglalkozott a felperes közös képviselői tevékenységével. 2015 decemberétől több alkalommal is leváltotta a közgyűlés a felperest, ezeket a határozatokat a lakók megtámadták, 2016 júniusa óta azonban tiszteletdíját nem folyósítja a társasház.

A felperes a 2016. május 23-án érkezett keresetlevelében kérte, hogy az elsőfokú bíróság állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a becsületét és jóhírnévhez fűződő jogát

- a 2015. február 6-án kelt e-mail záró soraiban azzal a kijelentéssel, hogy az alperes „...a felperes törvénytelenégeivel egy A/5-ös füzetet is meg tudna tölteni.” Az elektronikus levélben az alperes azt fejtette ki, hogy a felperes által összehívott közgyűlés törvénysértő és ha valaki meghatalmazást ad a tulajdonostársának törvénysértésre ad felhatalmazást. A levelet az alperes a felperesen kívül a tulajdonostársaknak is megküldte.(1)

- a 2015. február 27-én szintén egy újabb közgyűlés összehívásával összefüggésben a tulajdonostársaknak írt levelében azzal, hogy azt a kérdést tette fel, „...mit tett a közös képviselő az eltűnt meghatalmazások dolgában. Ha semmit, akkor megint elmulasztotta kötelességét, vagy úgy tűnhet, titkol valamit.” (2)

- a 2015. május 29-i levél azon kezdetével, hogy „Minden napra egy törvénytelenység”, továbbá azzal, hogy a felperest „felelősség elhárító egyénként” jellemezte. Ez a levél egy azonos című levélsorozat első része volt, melyben az alperes a felperes munkáltatói jogkört gyakorló tevékenységét elemezte, a biztonsági őrzés körében az árajánlatok beszerzésével kapcsolatos felperesi tevékenységet kritizálta.(3)

- a 2015. június 1-jén a „Minden napra egy törvénytelenység” címmel közölt levélsorozat második levelében azzal, hogy a rezsicsökkentéssel kapcsolatos közös képviselői tevékenység és az elszámolás körében azt írta „...olyan szembetűnő hibák vannak benne, amik megkérdőjelezik a közös képviselő hozzáértését.”(4)

- a 2016. március 26-án kelt levél „Tisztelt Fix Ypszilon!” megszólításával és annak azon részleteivel, hogy „...a tulajdonosok elég nagy százaléka nem kívánja felperest és férjét látni a házban, ... bennem konkrétan hányingert is keltenek, ezért nyugodtan beperelhet, max. megyek a bíróságra, viszem a zacskót, meg a vödröt.” Továbbá azzal, hogy „Nem ismerem a családját, hál Istennek... A harangok Rómába mentek, Családjával követhetnék... de véglegesen.” Ebben a levélben a felperesnek a ház lakóinak elküldött a 2016. március 25-én kelt „Kellemes húsvéti ünnepeket” megszólítású levelére reagált az alperes, melyben többek között visszautasította a felperesi húsvéti jókívánságokat. (5)

A felperes keresetében kérte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az alperest a jogsértés abbahagyására és a jövőbeni szóhasználatától való eltiltására, továbbá 500.000 forint sérelemdíj és a kereset benyújtásától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatai megfizetésére is. A perköltségre a csatolt megbízási szerződés alapján tartott igényt.

Hivatkozott arra, hogy az alperesi tevékenység célja, hogy a leváltását a társasházában elérje, ennek érdekében olyan színben tüntette fel, mint aki törvénysértően végzi a közös képviselői munkáját. Olyan embernek állította be e levelekben, aki letagadja a leveleit, nem gondoskodik a házról, elsikkasztja a ház pénzét, hűtlen kezeléssel is meggyanúsították. Ennek eredményeként a ház lakói feljelentést tettek. Hivatkozott arra is, hogy az alperes a személyét lekicsinyelve bírálta és nem csak tevékenységét kritizálta.

Előadta azt is, hogy az alperesi becsmérő kijelentésekkel szemben eleinte próbált védekezni, megmagyarázta az állításokkal szembeni álláspontját, de ez nem vezetett eredményre, mert csak

újabb levelek születtek, és káosz alakult ki a házban, ahol emberi-baráti kapcsolatai is megromlottak. Annak következtében, hogy az alperes a rossz hírért keltette, a társasház 2016 júniusától nem folyósítja a közös képviselői tiszteletdíját. Erre a körülményre tekintettel vagyoni kárigényt nem alapított, pusztán arra hivatkozott, hogy az alperes által csatolt iratanyag annak alátámasztására nem alkalmas, hogy a felperes személyének rossz színben feltüntetését célzó kijelentései valóságtartalmát igazolja. A sérelmezett kijelentések valóságtartalmának vizsgálata nem szükséges, ugyanis a kereset tárgyává tett szövegrészek kifejezőmódjukban durvák, lealacsonyítók, bántók, ezért okoznak sérelmet a számára.

E körben külön kiemelte a „Fix Ypszilon!” megszólítást, illetve a személyét hányinger keltőnek feltüntető alperesi kijelentést, melyekről különösebb vizsgálat nélkül megállapítható, hogy a becsületét, jóhírért sértik.

Álláspontja szerint irreleváns jelen perben, hogy az alperes által hivatkozott perekben a közgyűlési határozatok megváltoztatására sor került-e vagy sem. Tény, hogy több ízben leváltották és újráválasztották, ennek ellenére nem ő tölti be a közös képviselői tisztséget. Az intézőbizottság elnökeként azonban 2016 októbere óta az alperes tevékenykedik, mivel a közhangulatot a felperes ellen fordította a házban.

Vitatta, hogy közszereplő lenne, de azt elismerte, hogy a közös képviselői tevékenységével összefüggésben szélesebb körben kritizálható. Az alperes sérelmes közlései azonban ezeket a kereteket meghaladták.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Védekezése során elsősorban a felperesi tevékenység törvénytelenégeit alátámasztó érveket sorakoztatott fel. A „Fix Ypszilon!” megszólítással kapcsolatosan arra utalt, hogy ironikus hangvétellű levelét kezdte ezzel a megszólítással, ...től átvett idézettel utalva arra, hogy felperes jelezte egy tulajdonostársnak, hogy neki se törvény, se bíróság nem parancsol, ha le is váltják se adja ki a kezéből a társasházhoz kapcsolódó iratokat.

A húsvéti ünnepi jókívánságokkal kapcsolatosan arra mutatott rá, hogy illetlennek értékelte felperes ünnepi jókívánságát, ezért kritizálta azt több okból is. Nem az alperesi kultúrkörben szokásos üdvözlését tette meg a ház lakói felé a felperes, ezzel kapcsolatosan tett kritikai megjegyzéseket.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte arra, hogy fizesse meg a Magyar Államnak a le nem rótt 36.000 forint illetéket.

Ítéletében ismertette a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdését, 206. § (1) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú és 14. számú állásfoglalását. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. §-át, a 2:45. § (1), (2) bekezdéseit.

Rögzítette, hogy a felperes mind jóhírneve, mind becsülete megsértésére hivatkozott, ténylegesen azonban elsősorban az alperes által alkalmazott megfogalmazási módot kifogásolta.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az alperesi sérelmes tartalmak egyrészt a tulajdonostársaknak, másrészt felperesnek személyesen címzett levelekben megfogalmazott olyan kijelentések, amelyek a felperest nem méltóságában, emberi mivoltában támadják, ezért nem becsületsértőek.

Ilyen jellegű sértőnek tekinthető kritikát egyedül a húsvéti üdvözlétével kapcsolatosan kapott a „Fix Ypszilon!” megszólítással a felperes, de ez a bírálat is (mint a többi) a felperest, mint közös képviselőt érték. Törvénytelenégeket közös képviselői tevékenységgel összefüggésben rótt fel a

felperesnek a meghatalmazások eltűnésével kapcsolatosan az alperes, melyek tényét felperes sem vitatta. A közös képviseleti tevékenységgel összefüggésben nyilatkozva, vonta le azt a következtetést, hogy titkolhat valamit a felperes, a jogtalanság útján felelősséget elhárítva eljáró személyként szintén közös képviselőként tüntette fel a lakók előtt a nem megfelelő számú árajánlat megtétele kapcsán. Azt, hogy az alperesi értékelés szerint a felperesi elszámolások hibáktól hemzsegek, a perben az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálta, nem vizsgálhatta, mert a per tárgyát nem a felperesi tevékenység megfelelősége/törvényességének vizsgálata képezte.

A felperes személyiségi jogát nem sérti az a közlés, miszerint a tulajdonosok nagy százaléka nem kívánja felperest, még akkor sem, ha az alperesi kijelentés túlzó is.

A húsvéti levélre alperes által cinikus hangnemben, a felperest kioktató levél sérelmes szófordulatait illetően az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy azok, nem olyan kijelentések, amelyek a felperes személye ellen irányulnak, mindössze az alperes érzéseit fejezik ki a felperessel kapcsolatosan, melyek kinyilvánítására az alperesnek joga van. Ekképp a felperes családjával kapcsolatosan tett megjegyzései sem lealacsonyítóak. E körben cinikus, ironikus megjegyzésével az alperes nem a felperes személyét becsmérelte, hanem saját kívánalmait helyezte előtérbe.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Kérte elsődlegesen, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes egészében változtassa meg, keresetének adjon helyt, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását indítványozta. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem bocsátott ki kérésének megfelelően bírósági meghagyást, holott az alperes az első tárgyalást elmulasztotta, hiszen az idézést bizonyíthatóan megkapta, miután a címzés hibájára hivatkozott. Kérélmé elutasítását az elsőfokú bíróság nem indokolta. Annak a kérelmének sem adott helyt az elsőfokú bíróság, hogy az első tárgyalás költségében az alperest marasztalja.

Fenntartotta, hogy a sérelmezett szövegrészletekben az alperes az emberi méltóságában sértette és kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság a jóhírnév sérelmével összefüggésben bizonyítást nem folytatott le, noha e körben az alperest bizonyításra hívta fel, mely felhívásnak az alperes nem tett eleget.

Hivatkozott az alperesnek a per során tanúsított kifejezetten rosszhiszemű és perelhúzó magatartására is.

A másodfokú eljárásban kifejtett 5 órai ügyvédi tevékenységével összefüggésben a megbízási szerződés alapján összesen 125.000 forint+áfa munkadíjra tartott igényt, mely magába foglalta az ítélet áttanulmányozását, a fellebbezés elkészítését a másodfokú tárgyalás során kifejtett tevékenység díját.

Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Fenntartotta, hogy a felperes által sérelmezett közlései a felperes közös képviselői munkájára vonatkozó kritikát tartalmaztak, melyeket a felperes túrni köteles. A leveleiben foglaltakkal nem lépte túl azokat a kereteket, amelyek között jogszerűen fejthette ki véleményét. A felmutatott megbízási szerződés alapján összesen 18.000 forintos ügyvédi munkadíjra tartott igényt, figyelemmel a másodfokú eljárás során 4 órában végzett tevékenységére.

A felperes fellebbezése részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, az alkalmazott jogszabályok körét helyesen állapította meg és ismertette, levont következtetéseivel azonban a másodfokú bíróság csak részben értett egyet.

Olyan eljárási hibát, ami a Pp. 252. § (2) bekezdése szerint a határozat hatályon kívül helyezését indokolná, a másodfokú bíróság nem észlelt. Arra helyesen hivatkozott a felperes, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta megindokolni azt, hogy a bírósági meghagyás kibocsátása iránti felperesi kérelemnek miért nem adott helyt. Ezen indokolási kötelezettség elmulasztásának azonban az eljárás jelenlegi szakaszában perjogi következménye nincs. Az iratokból megállapíthatóan az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az alperes idézése az első tárgyalásra ugyan szabályszerű volt és a tárgyaláson nem jelent meg, de a tárgyalást megelőzően a bíróságra érkezett beadványa alapján, valamint az alperes nevének téves megjelölése miatt, a tárgyalást az elsőfokú bíróság nem tekintette az alperes részéről elmulasztottnak. A beadványában írtakra tekintettel tájékoztatta a feleket a bizonyítási teherről. Ennek alapján pedig a Pp. 136. § (1) bekezdésben írt feltételek a bírósági meghagyás kibocsátásához nem álltak fenn. Azt csak megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a felek jegyzőkönyvbe rögzített személyes adatai szerint az alperes lakcíme nem a keresetlevélben megjelölt cím, ezért bírósági meghagyás kibocsátásának ez okból sem volt helye.

Nem helytálló a felperes azon észrevétele sem, hogy az elsőfokú bíróság a jóhírnévhez fűződő jog körében a közlések valóságtartalmát nem vizsgálta, e körben az alperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. A Pp. 3. § (2) bekezdése szerint a bíróság - törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe. A felperes úgy nyilatkozott, hogy önmagában nem az alperesi kritikát sérelmezi, hanem annak kinyilvánítási módját (22. sorszám alatti 5. számú felperesi előkészítő irat). Ezen túlmenően pedig az elsőfokú bíróság valamennyi közlést véleménynek minősítette, így elfoglalt jogi álláspontja miatt a jóhírnév megsértése körében a valóság bizonyítására nem volt szükség. Ettől függetlenül az alperes okirati bizonyítékokat csatolt a közlése alapos voltának igazolására, eltérően a felperes fellebbezésbeli álláspontjától.

A fellebbezés érdemi vizsgálata során a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a keresetlevél (1)-(4) pontja tekintetében az elsőfokú bíróság döntése és indokai is helytállóak.

Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. A (4) bekezdés szerint a véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának a megsértésére.

Az elsőfokú bíróság által is ismertetett Ptk. 2:45. § (1) bekezdése egyértelművé teszi, hogy a szabad véleménynyilvánítás körébe nem tartoznak az olyan véleménynyilvánítások, amelyek kifejezőmódjukban indokolatlanul bántóak, sértőek és alkalmasak arra, hogy más személy társadalmi megítélését negatív irányba befolyásolják.

A Ptk. 2:44. § szerint a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása a közéleti szereplő személyiségi jogainak védelmét szükséges és arányos mértékben, az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozhatja.

Helyesen foglalt állást abban az elsőfokú bíróság, hogy a felperes közös képviselői minősége miatt, ezen tevékenysége ellátásával összefüggésben fokozott tűrési kötelességgel bír. Az ezen tevékenységével összefüggő kritikát még akkor sem sérelmezheti, ha az abban foglaltak téves következtetés útján keletkeztek, amennyiben annak valamilyen szintű ténybeli alapja van. Az ilyen értékítéletek csak abban az esetben jogsértők, amennyiben az emberi méltóság sérelmét eredményezik. Jelen esetben az (1)-(4) pontokban kifogásolt közlések mindegyike a közös képviselői tevékenységgel állt összefüggésben, megfogalmazásuk során az alperes nem alkalmazott a közfelfogás szerint is lealacsonyító, sértő kifejezéseket. Az alperes a bizonyítékként becsatolt iratokból vont le következtetéseket, illetve összességében minősítette a felperes tevékenységét. Ezen iratokat az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte akként, hogy a valóság bizonyításához nem voltak szükségesek, csupán ahhoz, hogy megállapítható legyen az alperes következtetései nem teljesen légből kapottak. Ténylegesen végzett a felperes olyan tevékenységet, amelyeket a sérelmezett közlések érintettek. Ebből pedig az következik, hogy az alperes - az emberi méltóságot nem sértő megfogalmazásban - jogsérelem okozása nélkül élhetett kritikai megjegyzésekkel.

A keresetlevél (5) pontjában foglaltak tekintetében azonban a másodfokú bíróság nem értett egyet az elsőfokú bíróság döntésével.

Az alperes 2016. március 26-án kelt levelének sérelmezett részleteiben nagyrészt nem a felperes közös képviselői munkáját kritizálta. Annak közvetlen előzménye a felperesnek a ház lakóihoz intézett húsvéti jókívánsága volt, arra válaszolt az alperes oly módon, hogy a választ, az elektronikus levél másolataként a felperessel egyidejűleg többeknek is megküldte. A felperes által küldött üdvözlés a társadalmi élet velejárója, kisebb nagyobb közösségekben bevett szokás, az aktuális ünnep egyszerű velejárója. Semmi nem indokolja, hogy arra az alperes a perbelihez hasonló terjedelmű és tartalmú választ küldjön oly módon, hogy az abban foglaltakat mások is megismerhették. Ezen körülmények, valamint a levél erőteljes hangvétele miatt a másodfokú bíróság nem osztotta azt az elsőfokú bíróság által kifejtett álláspontot, hogy abban az alperes mindössze érzéseit fejezte ki a felperessel kapcsolatosan, nem a személye ellen irányult, nem őt becsmérelte, hanem pusztán saját kíváncsiságait fejezte ki. Amennyiben pusztán erről lenne szó szükségtelen a levél másolatának szétküldése, a felperes családtagjainak említése a levélben.

A levél megszólítását a másodfokú bíróság a Ptk. 2:45. § (1) bekezdésébe ütközőnek találta. Az alperes e körben arra hivatkozott, hogy egy ... által használt fordulattal élt, amit olyan személyekre használt, akik ragaszkodnak a hatalomhoz. Ő a felperest korábbi megnyilvánulása alapján ilyennek tartja, önmagában a megszólításban szereplő szóhasználat pedig nem sértő. A Legfelsőbb Bíróságnak, a személyiségi perekben is következetesen alkalmazott, az elsőfokú bíróság által ismertetett PK 12. számú állásfoglalása szerint azonban a kifogásolt közléseket nem formális megjelenésük, hanem a valóságos tartalmuk szerint kell értékelni. A közlemény, jelen esetben a levél egymással összetartozó részeit összefüggésükben kellett értelmezni. Ebből az következik, hogy a megszólításnak legalább a levél megírását kiváltó levéllel, vagy a levél tartalmával valamilyen összefüggést kell mutatnia, valamilyen egységet kell képeznie. Ennek a követelménynek a „Tisztelt Fix Ypszilon!” megszólítás nem felel meg. Sem az előzményből, sem magából a levélből nem derül ki még csak utalás szintjén sem az alperes perbeli védekezésében előadott körülmény. Emiatt az önmagában álló, olyan megszólítás, ami indokolatlanul személytelenítő, sértő hangvételű, amit a felperes semmilyen körülmények között sem köteles eltűnni. A véleménynyilvánítás szabadsága ugyanis nem terjed ki az öncélú és sértő megnyilvánulásokra.

A levélnek az a részlete, ami szerint a felperes képes letagadni a neki küldött leveleket sem önmagában, sem a szöveggörnyezetbe illesztve nem tekinthető sértőnek. Az nyilván nem egyszerű tényközlés, hanem arra a korábban történetekre utalás, miszerint a felperes nem tartotta indokoltnak egyes alperesi levelek megismertetését a lakókkal. Ennek a felperesi eljárásnak az erőteljes megfogalmazása ez a részlet, amely szorosán kötődik a felperes közös képviselői tevékenységéhez, annak minősítéséhez tartozik. Az olyan vélemény, amit a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyező módon ítélt meg.

Ezen levél azon részlete, ami szerint a ház lakóinak nagy százaléka nem kívánja a felperest látni sem - figyelemmel ezen részlet szűkebb szöveggörnyezetére - még szintén értékelhető akként, hogy az a felperesnek, mint közös képviselőnek a jelenlétére vonatkozik. Ebben a bekezdésben ugyanis ezt a kívánságot a felperesnek, mint közös képviselőnek a munkája során kifejtettekkel magyarázza az alperes.

Ugyanakkor ennek közléséhez egyáltalán nem szükséges a felperes férjének említése, továbbá annak kifejezése sem, hogy az alperesben milyen érzetet keltenek látványukkal, különösen nem ezen érzet szemléltető bemutatása. Ez a fogalmazás mód nem tekinthető pusztán cinikus, kritikai megszólalásnak, az teljességgel indokolatlan, szóhasználatában társadalmilag nem elfogadott. Az más célt, mint a felperes megalázását nem szolgál, ezért alkalmas a felperes becsületének megsértésére.

Hasonló okból ítélte a másodfokú bíróság jogsértőnek az alperesnek azokat a közléseit, amik a felperesnek és családjának „Rómába” történő távozásukat igénylő alperesi kívánalmakat tartalmazta. Az nyilvánvaló a teljes levél stílusából, hogy az alperes cinikus stílusban fogalmazott, ezért közléseit nem szó szerint szükséges értelmezni. A felperesnek a ház lakóihoz intézett, a közfelfogás szerint elfogadott megnyilvánulása azonban nem hatalmazza fel az alperest arra, hogy a felperes önérzetét sértő, kioktató, összességében a felperes szellemi képességeit, műveltségét lenéző választ küldjön szét több címzettnek még akkor sem, ha - védekezése szerint - nem az alperesi kultúrkörben szokásos üdvözlésnek tekintette a felperesi jókívánságokat. A felperesi üdvözlés ugyanis semmilyen módon sem érintette a címzettek ezen, a legbelsőbb érülethez tartozó szegmensét. Teljességgel indokolatlan, ezáltal öncélú volt az alperesnek a jókívánság visszautasítása, „kívánsága” megfogalmazása.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a kereset (5) pontjában foglaltaknak részben helyt adott, az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította, hogy az alperes a felperes becsületét megsértette.

Indokoltnak tartotta továbbá a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés b) pontja szerint az alperes eltiltását a további jogsértéstől, figyelemmel arra, hogy alappal tehető fel az, hogy a jövőben is érinteni fogja a lakókkal, illetve a felperessel kapcsolatos levelezésében a felperes munkáját, jelenlétét a ház életében. E körben az eltiltás jelen esetben csak általánosságban tehető meg, az arra vonatkozik, hogy az alperesnek tartózkodnia kell a jövőben a rendelkező részben megállapított és ahhoz hasonló jogsértéstől.

A Ptk. 2:52. § (1) bekezdés szerint, akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemtől. A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire - különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára - a kártérítési

felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. A (3) bekezdés alapján a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire - különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására - tekintettel, egy összegben határozza meg.

A jogsértés megállapítására tekintettel a felperes alappal tartott igényt sérelemdíjra, azonban az általa igényelt 500.000 forintban meghatározott sérelemdíjat a másodfokú bíróság eltúlzottnak ítélte. Ennek elbírálása során a felperes által jogsértőnek ítélt és a bíróság által alaposnak tartott jogsértések aránya mellett arra volt tekintettel, hogy a jogsértő alperesi közlések - jellegüknél fogva - a felperes önérzetét fokozottan, társadalmi megítélését azonban kisebb mértékben érintették hátrányosan. Azok szélesebb körben válhattak ismertté, azonban a hasonló ügyekben kialakult bírói gyakorlat alapján kisebb súlyúnak minősülnek. Összességében 100.000 forint szükséges és elégséges a felperest ért hátrányok kiküszöbölésére és a jogsértés megismétlésének megakadályozásához.

A kamatok megfizetésére az alperes a Ptk. 6:48. § alapján köteles, melynek kezdő időpontját a bíróság a felperesi keresettel egyezően a keresetlevél benyújtásának napjában határozta meg a másodfokú bíróság.

A pernyertesség arányát a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján az első- és a másodfokú eljárás tekintetében is 1/4-ed-3/4-ed arányban határozta meg a másodfokú bíróság az alperesre kedvezőbben, figyelemmel arra, hogy a felperesi keresetnek csak kisebb részben adott helyt. Az elsőfokú eljárásban a felperes jogi képviselővel felmerült költségeit a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése alapján állapította meg. A csatolt megbízási szerződés alapján teljes pernyertesség esetén a felperesnek járó ügyvédi munkadíj hat tárgyalás és három érdemi előkészítő iratra tekintettel 475.000 forint lenne, melynek 1/4-re tarthat igényt. A keresetlevél benyújtásáig felszámított összesen 250.000 forintban (10 munkaóra) megjelölt munkadíjat azonban a bíróság eltúlzottnak ítélte, ezért összességében 100.000 forint + áfa megfizetésére kötelezte az alperest. Ennek során tekintettel volt arra is, hogy az ügy jellegére és súlyára tekintettel nem indokolt számú tárgyalás megtartására elsősorban az alperesi magatartás miatt került sor.

A másodfokú eljárás során a Pp. 239. § utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdés alapján a felperesnek járó ügyvédi munkadíj 125.000 forint 1/4-ed része 31.250 forint+áfa, az alperesnek járó, a felmutatott szerződés alapján az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján 72.000 forint 3/4-ed része 54.500 forint. A másodfokú bíróság ezért a felperest kötelezte összesen 14.300 forint megfizetésére.

A le nem rótt kereseti és fellebbezési illeték viseléséről a pernyertesség arányára is tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú bíróság.

Budapest, 2018. január 10.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
előadó bíró

dr. Istenes Attila s.k.
bíró